

Het hertje

Als pedagogisch medewerkster heb ik de afgelopen jaren heel wat truckjes geleerd om kinderen op hun gemak te stellen als er iets moest gebeuren in het ziekenhuis wat ze spannend of eng vonden. Van al die manieren had ik voor mezelf een soort top 5 gemaakt van de meest belangrijke regels bij het begeleiden van die kinderen.

1. Neem angst of pijn van het kind altijd serieus.
2. Lieg nooit tegen kinderen (zeg niet bij een prik dat het niet zeer gaat doen).
3. Kondig altijd aan wat je gaat doen.
4. Geef indien mogelijk het kind de regie zelf in handen (jij telt tot 3, en dan prik ik).
5. Probeer het kind te begeleiden in zijn of haar fantasie zodat ze hun eigen veilige omgeving kunnen creëren.

Thuis heb ik nu zelf een zoontje die het heel erg eng vond om geprikt te worden. Waarom hadden deze regels op mijn werk nu wel effect en bij mijn eigen zoon Luuk niet? Luuk bleef de insuline pen zien als zijn grootste vijand en al mijn truckjes hadden op hem geen effect. Uiteindelijk was de enige oplossing in de houdgreep en zorgen dat we de hele gebeurtenis zo kort mogelijk voor hem hielden. Het is ook zo tegen de natuur van het ouderschap in om je kind te moeten prikken. Als volwassene weet je dat het moet! Maar je weet ook dat die kleine knul er nog helemaal niets van snapt. Als ouder probeer je een ideale omgeving te creëren voor je kind waarin hij kan opgroeien. In deze

ideale omgeving staat bij alle ouders veiligheid en geborgenheid hoog in het vaandel. Met een insuline pen achter je kind aan rennen om hem vervolgens in de houdgreep te moeten nemen is nu niet bepaald de veiligheid en de geborgenheid die wij hem wilde bieden.

Na een paar weken aantobben stonden we 's morgens heel vroeg naar een prachtige zonsopkomst te kijken. We stonden eigenlijk klaar om Luuk zijn ochtend insuline te geven voor dat we gingen ontbijten. Zijn pyjamabroek hing al op zijn knieën en papa had hem al vast in een lichte houdgreep. Luuk wist wat er ging komen en wilde niet naar de prachtige zonsopkomst kijken. Plotseling stond er een hertje in de wei. De zussen Britt en Floor hadden het beest al gezien en probeerde zo gedempt mogelijk enthousiast te vertellen wat ze zagen. Luuk wilde nu natuurlijk ook kijken. Op het moment dat zijn ogen het hertje hadden gevonden maakte ik van de gelegenheid gebruik om vlug de insuline spuit in zijn bil te zetten. Even keek hij me boos aan, maar zijn blik ging gelijk weer terug naar de hele bijzondere reeën in de wei. Vanaf die ochtend gingen we geen insuline meer spuiten maar gingen we hertjes zoeken. Tegen al mijn regels in maar wel erg effectief!